

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2016. február 25. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az emberölés büntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt a vádlott ellen indított büntetőügyben a **Gyulai Törvényszék** 2015. június 11. napján kihirdetett **13.B.448/2014/46.** számú ítéletét

m e g v á l t o z t a t j a:

A vádlott emberölés büntette kísérleteként értékelt cselekményét **testi sértés vétségének** [Btk. 164. § (1) bekezdés, (2) bekezdés] **minősíti.**

A vádlottal szemben a magánlaksértés büntette [Btk. 221. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont, (4) bekezdés] miatt indult eljárást **megszünteti.**

A vádlott szabadságvesztését **9 (kilenc) évre**, a közügyektől eltiltást **8 (nyolc) évre enyhíti.**

A szabadságvesztést **fegyházban rendeli végrehajtani.**

Kötelezi a vádlottat, hogy a 90.805.- (kilencvenezer-nyolcszázöt) forint összegű **kártérítés** után **2014. március 12. napjától a kifizetés napjáig járó mindenkori törvényes kamatot is fizesse meg** a magánfél részére.

A vádlott által fizetendő illeték összege helyesen: **15.000.- (tizenötezer) forint.**

A Bj.I/26/2014/10. tételszámú bűnjel lefoglalásának megszüntetésére és a vádlott részére való kiadására vonatkozó rendelkezést **mellőzi.**

A Bj.I/26/2014/19. és 20. tételszám alatt kezelt bűnjelek elkobzására vonatkozó rendelkezést **mellőzi, a lefoglalásukat megszünteti és elrendeli a megsemmisítésüket.**

A bűnügyi költség állam általi viselésére vonatkozó rendelkezést **mellőzi**, és a vádlott által fizetendő bűnügyi költség összegét **210.371.- (kettőszáztízezer-háromszázhetvenegy) forintra felemeli.**

Egyebekben az elsőfokú ítéletet **helybenhagyja** azzal, hogy az ítéletet a 2015. június 11. napján megtartott nyilvános tárgyalás alapján tekinti meghozottnak.

A vádlott lakóhelye helyesen: (Település).

A polgári jogi igény megítéltet meghaladó részének **érvényesítését** tekinti egyéb törvényes útra utasítottnak.

A vádlott által a 2015. június 12. napjától 2016. február 25. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe **beszámítja.**

A másodfokú eljárás során felmerült **23.876.- (huszonháromezer-nyolcszázhetvenhat) forint** bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

Az elsőfokú bíróság a vádlottat emberölés büntettének kísérlete [Btk. 160. § (1) bekezdés], rablás büntette [Btk. 365. § (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés b) pont] és személyi szabadság megsértésének büntette [Btk. 194. § (1) bekezdés, (2) bekezdés f) pont] miatt halmazati büntetésül 13 év szabadságvesztésre, mellékbüntetésül 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani azzal, hogy a vádlott a szabadságvesztés büntetés legalább kétharmad részének, de legkevesebb három hónapnak a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról.

Kötelezte a vádlottat az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 15 napon belül a sértett magánfél részére 90.805.-Ft, valamint az államnak 10.000.-Ft le nem rótt eljárási illeték megfizetésére, és a sértett magánfél polgári jogi igényét ezt meghaladóan egyéb törvényes útra utasította. Rendelkezett továbbá az eljárás során lefoglalt bűnjelkekkel kapcsolatban, részben a lefoglalás mellett azoknak kiadásáról, részben megszüntetésükről, illetve elkobzásukról. Megállapította, hogy a sértett pártfogó ügyvédének díját vádlott viseli.

Kötelezte a vádlottat az elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költségből 182.875.-Ft viselésére azzal, hogy 27.496.-Ft bűnügyi költség az állam terhén marad.

A törvényszék ítélete ellen a vádlott és védője jelentettek be fellebbezést egyezően enyhítés érdekében.

A fellebbviteli főügyészség a bejelentett fellebbezéseket nem tartotta alaposnak, indítványozta a tényállás kiegészítését azzal, hogy a sértett a bejelentett polgári jogi igény után kamatot is kért, illetőleg joghatályos magánindítványát a magánlaksértés miatt 2014. március 12. napján előterjesztette.

Bizonyítási indítványt terjesztett elő 1. sz. szakértő és 2. sz. szakértők véleményében mutatkozó eltérés tisztázása érdekében. 2. sz. szakértő szakértői véleményével kapcsolatban indítványozta 1. sz. szakértő szakértői véleményének kiegészítését arra vonatkozóan, hogy a sértett bal-külső szemzug sérülését okozhatta-e a vádlott által használt faléccel történő megütés oly módon, ahogyan 2. sz. szakértő a véleményében kifejtette, azaz a deszka végével.

Észrevételezte, hogy bár mind a vád, mind az elsőfokú bíróság által megállapított ítélet történeti tényállása tartalmazza a vádlottnak azt a cselekményét is, hogy a sértett lakásába a konyhaajtót felfeszítve egy 17 cm pengehosszúságú késsel bement, az elsőfokú bíróság ezen magatartást elmulasztotta jogilag értékelni, és a vádlott bűnösségét nem állapította meg a Btk. 221. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés c) pontjára figyelemmel a (4) bekezdés szerint minősülő magánlaksértés büntettében is. Ezzel összefüggésben előadta, hogy mivel a vád tárgyává tett lényegesen súlyosabb bűncselekmények mellett a magánlaksértés büntettének a felelősségre vonás szempontjából nincs jelentősége, így a magánlaksértés büntette miatt indult büntetőeljárásnak a Be.

332. § (2) bekezdése alapján történő megszüntetését nem ellenzi.

Észrevételezte, hogy az elsőfokú bíróság egyrészt tévesen állapította meg a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben, ugyanis az a Btk. 37. § (3) bekezdés ad) pontja szerint fegyház, másrészt a törvényszék tévesen rögzítette a tényállásban, hogy a magánfél a kamatokra vonatkozóan nem terjesztette elő a polgári jogi igényét, illetve az ezzel kapcsolatos rendelkezése nem tartalmazza a vádlott által fizetendő összeg jogcímét sem, amely helyesen kártérítés.

Kifogásolta továbbá, hogy az elsőfokú bíróság az eljárás során lefoglalt bűnjelek közül a 10. tételszám alatt kezelt, az elkövetés eszközéül használt késre két különböző rendelkezést is hozott, mert egyrészt annak lefoglalását megszüntetve a vádlottnak kiadni rendelte, másrészt erre nézve elkobzást is elrendelt. Sérelmezte továbbá hogy az elsőfokú bíróság által kirendelt igazságügyi orvosszakértői véleménnyel kapcsolatban felmerült bűnügyi költség tekintetében akként rendelkezett, hogy azt az állam viseli.

A védő a fellebbezési nyilvános ülésen az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezését akként módosította, hogy elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezésére tett indítványt arra hivatkozással, hogy a törvényszék az indokolási kötelezettségének nem tett eleget, és nem adta indokát annak, hogy miért a sértetti vallomásokot fogadta el a vádlott tárgyaláson előterjesztett védekezésével szemben, illetőleg elmulasztotta az elutasított bizonyítási indítványok indokolását is.

Az ügyész a fellebbezési nyilvános ülésen a korábban írásban előterjesztett bizonyítási indítványát visszavonta. Indítványozta az ítélet 5. oldal 1. bekezdésének pontosítását oly módon, hogy a vádlott az ajtót rázárta a sértettre. Összességében az írásbeli indítványát fenntartva az elsőfokú ítélet megváltoztatására tett indítványt akként, hogy a vádlott bűnösségének megállapítását a személyi szabadság megsértésének büntetében tekintse kimondottnak az ítélet tábla, a vádlottal szemben a magánlaksértés büntette miatti eljárást szüntesse meg, állapítsa meg, hogy a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést fegyházban kell végrehajtani, a vádlott a sértett magánfél részére kártérítés címén köteles a megítélt összeget megfizetni, illetve kötelezze a tőkeösszeg után járó kamat fizetésére is. Indítványozta továbbá, hogy az ítélet tábla a 10. tételszámon kezelt bűnjel lefoglalásának megszüntetésével és a vádlott részére történő kiadással kapcsolatos rendelkezéseket mellőzze, és állapítsa meg, hogy a vádlott lakóhelyének neve helyesen (Település), az elsőfokú ítéletet egyéb rendelkezéseit pedig hagyja helyben.

A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban a Be. 348. § (1) bekezdése szerint eljárva a törvényszék ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. Ennek keretében megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a lényeges eljárási szabályok megtartásával folytatta le eljárását.

A törvényszék a tényállás felderítési feladatának eleget tett, és a vád tárgyát képező releváns tényekre a szükséges körben és mélységben a bizonyítást felvette, majd a beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességükben is mérlegelési körébe vonva, indokolási kötelezettségének a szükséges mértékben eleget téve állapította meg a tényállást.

Az ítélet tábla nem osztotta a fellebbviteli főügyésznek a szakértői bizonyítással kapcsolatos aggályait. Az iratokból megállapíthatóan az elsőként beszerzett szakértői véleményben 1. sz. szakértő igazságügyi orvosszakértő a cselekmény elkövetése során használt faléccel kapcsolatban azt fejtette ki, hogy az ezzel történő eszközös bántalmazás kétséget kizáróan nem bizonyítható, ugyanis az eszköz a környező anatómiai területekre fennakadva nem érheti el a bal-külső szemzug

területét.

A később kirendelt **2. sz.** igazságügyi orvosszakértő véleményének azon megállapítása, amely szerint ezen sérülés létrejöhetett az előzményi adatokban szereplő deszka végével történt eszközös bántalmazás során, csak látszólagos ellentmondás az előbbiekhöz képest, hiszen 1. sz. szakértő szakértő véleményében nem a deszka végéről tett említést, hanem nyilvánvalóan a deszka lapjával történő ütés tekintetében állapította meg azt, hogy úgy az ütés nem érte volna el a környező anatómiai területeken való fennakadás folytán a külső szemzug területét. Éppen ezért ezen látszólagos ellentmondás nem tette megalapozatlanná a törvényszék ítéletét, így bizonyítás felvételének sem volt helye ezzel összefüggésben.

A törvényszék megfelelő indokát adta annak, hogy a nyomozás kezdetén a vádlott által tett beismerő vallomás, illetve a sértett következetes vallomása és az azt alátámasztó egyéb bizonyítékok, így a szakértői vélemény, a lefoglalási és helyszíni szemle jegyzőkönyvek adatai alapján állapította meg tényállását, és az ítéletében számot adott a bizonyítási indítványok elutasításával kapcsolatos indokairól is, amellyel a másodfokú bíróság is egyetértett. Így a védő azon észrevétele téves, amely szerint a törvényszék elmulasztotta a bizonyítási indítványok elutasítását megindokolni, hiszen a sértett által indítványozott bizonyításokkal kapcsolatban az ítélet 8. oldalának 2. bekezdésében az elutasítás indokai kifejtésre kerültek.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a bizonyítékok mérlegeléséről oly mértékben számot adott, hogy megállapítható volt, hogy mely bizonyítékokra, mennyiben és miért alapította a tényállást, és a bűnösséget megállapítása, a jogi minősítés és a büntetés kiszabása milyen indokokon alapul. Így az indokolási kötelezettség nem teljesítése okából [Be. 373. § (1) bekezdés III. a) pont] az ítélet hatályon kívül helyezésére nem kerülhetett sor, az azt célzó fellebbezés alaptalan volt.

A másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján az elsőfokú ítélet tényállását az alábbiak szerint kiegészítette, illetőleg helyesbítette:

Tekintettel arra, hogy a rendelkezésre álló priusz már nem tartalmazza a vádlottnak az ítélet 3. oldala 1. és 2. bekezdésében feltüntetett büntetéseit, ezért a másodfokú bíróság a Btk. 97. § (1) bekezdésére figyelemmel azokat mellőzte az ítéletből.

Az ítélet 3. oldalának utolsó előtti bekezdését akként helyesbítette, hogy a vádlott úgy vélte, hogy a sértett *a (név)-vel fennálló kapcsolatát akadályozza.*

A 4. oldal 1. bekezdése első mondatában vádlott helyesen 2014. március 12. napjára virradó éjszaka határozta el, hogy megöli a sértettet.

Az 5. oldal 1. bekezdésének második mondatát akként helyesbíti, hogy a vádlott az ajtót kívülről *rázárta* a sértettre.

Az 5. oldal 2. bekezdésében (vádlott neve) helyesen *vádlott*.

A sértett magánfél a 2015. február 26. napján előterjesztett polgári jogi igényében a vádlottat *kamatok fizetésére is* kérte kötelezni.

A sértett a nyomozás során 2014. március 12. napján úgy nyilatkozott, hogy kéri a vádlott büntetőjogi felelősségre vonását, így magánindítványát előterjesztette.

A fenti kiegészítésekkel és helyesbítésekkel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az ítélet tábla mint megalapozottat a felülbírálat alapjául elfogadta.

A törvényszék a megalapozott tényállásból okszerűen következtetett a vádlott büntetőjogi felelősségére azzal, hogy az ítélet tábla osztotta a fellebbviteli főügyészség azon álláspontját, amely szerint tévesen járt el a törvényszék, amikor annak ellenére nem állapította meg a vádlott bűnösségét a Btk. 221. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés c) pontjára figyelemmel a (4) bekezdés szerint minősülő magánlaksértés büntetében is, hogy a tényállás - a váddal egyezően - tartalmazza a vádlottnak azon cselekményét is, hogy a sértett lakásába a konyhaajtót felfeszítve bement, és a sértett megölése érdekében egy 17 cm pengehosszúságú kést és egy közel 1 méter hosszú, szöges palalécet is magával vitt, így a - felfegyverkezve [Btk. 459. § (1) bekezdés 6. pont] elkövetett - magánlaksértés büntette a vádlott által elkövetett egyéb bűncselekményekkel anyagi halmazatban áll.

A törvényszék az általa megállapított tényállással kapcsolatban részben helytelen jogi álláspontot foglalt el a sértett megölését célzó cselekménnyel kapcsolatban is.

Az elsőfokú bíróság indokolása szerint a vádlott az ölési szándékát azért nem tudta végrehajtani, mert a sértett ellenállt, és amikor a vádlott rájött, hogy a sértettel nem boldogul, akkor emiatt állt el az ölési szándékától. Ez az elállás azonban nem minősül önkéntesnek, mivel annak oka egy vádlotton kívüli körülmény, a sértett ellenállása volt. Így a vádlott cselekvőségét befejezett kísérletnek tekintve, azt az elsőfokú bíróság emberölés büntette kísérleteként minősítette.

Ez az okfejtés azonban téves. Az irányadó tényállás azt tartalmazza, hogy a vádlott ölési szándékkal támadott a sértettre, kést, illetve egy faléccet használva, azonban a sértett a támadással szemben aktív védekezést fejtett ki. A támadás során a sértett az ütésektől megszedülve a helyiségben lévő padra lerogyott, és kérte a vádlottat, hogy hagyja abba a bántalmazást. A vádlott ekkor az ölési szándékától ugyan elállt, azonban a sértettre irányuló személy elleni erőszakos támadást nem hagyta abba, azt folytatva még több ízben bottal a sértett derekára ütött azzal, hogy ekkortól a bántalmazás célja már nem a sértett életének kioltása, hanem az értékeinek a megszerzése volt. Így ennek megfelelően már a sértettnek olyan testtájékait támadta csupán, amely nem jár az élet kioltásának a veszélyével, és a sértett halálához vezető okfolyamat nem is indult meg.

Ebből következően az állapítható meg, hogy abban az időpontban, amikor a vádlott az ölési szándékáról a sértett kérésére letett, nem volt objektív akadály a bántalmazás folytatásának, sőt, a sértett bántalmazása ezt követően folytatódott is, csak már nem a megölése, hanem a kirablása érdekében. A sértett az ütések következtében a padra lerogyva egyébként is kiszolgáltatott helyzetben volt, s az állapítható meg, hogy a vádlott a sértett kérése alapján, döntően belső indítékból, önként jutott arra az elhatározásra, hogy a sértettet a továbbiakban már nem kívánja megölni, és vele szemben erőszakot immáron csak rablási szándékkal, a sértett értékeinek a megszerzése érdekében alkalmazott.

Erre figyelemmel vizsgálni kellett, hogy a vádlott által kifejtett magatartás befejezett vagy befejezetlen kísérletnek minősül, így kizárt vagy sem az önkéntes elállás lehetősége. Az iratokból és az orvosszakértői véleményből megállapíthatóan a sértett halálához vezető okfolyamat nem indult meg, és a sértett ténylegesen csak 8 napon belül gyógyuló sérüléseket szenvedett. Ezért téves volt a törvényszék azon álláspontja is, amely szerint a vádlott cselekménye befejezett kísérletnek minősült, amely esetben az önkéntes elállásnak nem, csupán az eredmény-elhárításnak lehet helye.

Rámutat az ítéltábla, hogy a 4/2002. Büntető Jogegységi Határozat szerint a legáltalánosabb értelemben akkor befejezett a kísérlet, ha az elkövető által megindított oki folyamat minden további elkövetési magatartás nélkül az eredményhez vezet, és legfeljebb az oki folyamatba való aktív beavatkozás, vagy konkuráló más oki folyamat háríthatja el az eredmény bekövetkezését. Tekintettel arra, hogy ilyen okfolyamat nem indult meg a vádlott által kifejtett cselekvőséggel összefüggésben, a vádlott az elkövetési magatartást nem fejezte még be, a sértett halálához vezető okfolyamat megindulásához további vádlotti cselekvőségre lett volna még szükség, ezért a vádlott magatartása - amely nem minősülhet megghiúsult kísérletnek sem - befejezetlen kísérletként értékelendő, amely esetben van lehetőség az önkéntes elállásra. Tekintettel pedig arra, hogy az elállás a fent hivatkozottak szerint döntően a vádlott belső indítékából fakadt, ezért a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy a vádlott önkéntes elállása folytán maradt el a sértett megölése.

A Btk. 10. § (4) bekezdés a) pontja szerint nem büntethető kísérlet miatt az, akinek az önkéntes elállása folytán marad el a bűncselekmény befejezése. Ugyanezen szakasz (5) bekezdése pedig akként rendelkezik, hogy amennyiben a kísérlet önmagában megvalósít valamely bűncselekményt, úgy az elkövető ezen bűncselekményért felel.

Tekintettel arra, hogy jelen esetben a vádlott az általa megkezdett ölési cselekménytől elállt, azonban cselekvőségével a sértettnek 8 napon belül gyógyuló sérüléseket okozott, a sértett pedig a nyomozás során is akként nyilatkozott, hogy a vádlott büntetőjogi felelősségre vonását kívánja (így magánindítványt terjesztett elő vele szemben), ezért az ítéltábla a vádlott emberölés büntette kísérletként értékelt cselekményét testi sértés vétségének [Btk. 164. § (1) bekezdés, (2) bekezdés] minősítette.

Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság a törvénynek megfelelően minősítette a vádlott által elkövetett bűncselekményeket, így helyes volt mind a - felfegyverkezve elkövetett - rablás büntettének, mind a - felfegyverkezve elkövetett - személyi szabadság megsértése büntettének a jogi minősítése is.

A fentebb már kifejtettek szerint elmulasztotta ugyanakkor az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségének megállapítását a magánlaksértés büntettében. Ezzel összefüggésben a másodfokú bíróság azt vizsgálta, hogy a vádlott terhére megállapított egyéb bűncselekmények miatt kiszabható halmazati büntetés mértékét figyelembe véve a felelősségre vonás szempontjából van-e ezen további bűncselekménynek jelentősége, tekintettel az elsőfokú bíróság által élet elleni cselekményként értékelt bűncselekmény eltérő minősítésére is. Ennek során azt állapította meg az ítéltábla, hogy a vádlottal szemben alkalmazandó büntetési tétel a terhére rótt három bűncselekmény miatt - a halmazati büntetési szabályokra is figyelemmel - 5 évtől 15 évig terjedő szabadságvesztés. Ehhez képest a magánlaksértés büntette az így alkalmazandó büntetési tételkeretet már nem befolyásolja annak ellenére sem, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított élet elleni bűncselekményt enyhébben minősítette a másodfokú bíróság, és a többszörös halmazat is ettől a bűncselekménytől függetlenül megállapítható. Éppen ezért arra a következtetésre jutott, hogy a kiszabandó büntetés szempontjából nincs jelentősége a magánlaksértés büntettének, így az emiatt indult büntetőeljárást a Be. 377. §-a alapján megszüntette.

Az ítéltábla figyelemmel a tényállás helyesbítésére és az eltérő minősítésre is, a törvényszék által megállapított bűnösségi körülményeket az alábbiak szerint kiegészítette, illetőleg helyesbítette:

Enyhítő körülményként értékelte a vádlott által tett bűnösség elismerésére is kiterjedő beismerő vallomást, hiszen a minősítés változása folytán az már valamennyi bűncselekményre kiterjedt, ugyanakkor mellőzte a kísérlet enyhítő körülményként történő értékelését. Tekintettel arra, hogy a

Btk. 97. § (1) bekezdése szerint a vádlott büntetlen előéletűnek tekintendő, ezért mellőzte a súlyosító körülmények köréből a vádlott büntetett előéletére történő hivatkozást, és enyhítő körülményként vette figyelembe azt, hogy a vádlott büntetlennek tekintendő. Mellőzte továbbá a súlyosító körülmények köréből a különösen veszélyes módon, kitartóan és különösen veszélyes eszközökkel történő elkövetést, tekintettel arra, hogy ezek megállapítására nem volt alap.

Az így kiegészített, illetőleg helyesbített bűnösségi körülményekre is figyelemmel megállapította a másodfokú bíróság, hogy a törvényszék által kiszabott büntetés neme törvényes, azonban figyelemmel arra, hogy a vádlottal szemben alkalmazandó büntetési tétel irányadó középértéke 10 év, ezért az esetében jelentkező nagyobb számú enyhítő körülményre figyelemmel az irányadó középértéktől egy kisebb mértékű eltérés indokolt a vádlott javára, s így a kiszabott szabadságvesztést a rendelkező részben írtak szerint enyhítette. Mivel a fentebb írtak szerint a vádlott immár büntetlen előéletűnek tekintendő, ezért a másodfokú bíróság a vele szemben alkalmazott közügyektől eltiltás tartamát is enyhítette.

Osztotta az ítélet tábla a fellebbezési főügyészség azon álláspontját, amely szerint tévesen határozta meg a törvényszék a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtási fokozatát, hiszen a Btk. 37. § (3) bekezdés ad) pontja szerint a rablás súlyosabban minősülő eseteinél az alkalmazandó végrehajtási fokozat a fegyház, s ezért a vádlott szabadságvesztését fegyházban rendelte végrehajtani, ugyanis olyan különös méltánylást érdemlő körülmény a vádlott esetében nem merült fel, amely indokoltá tette volna az eggyel enyhébb végrehajtási fokozat alkalmazását.

Osztotta a másodfokú bíróság az ügyészség azon álláspontját is, amely szerint iratellenesen rögzítette elsőfokú bíróság a tényállásban azt, hogy a sértett az általa előterjesztett polgári jogi igényrel összefüggésben kamatot nem kért, hiszen a 29. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvből megállapíthatóan a polgári jogi igény a kamatra is kiterjedt. Éppen ezért az ítélet tábla a jogcím feltüntetése mellett kötelezte a vádlottat a kifizetés napjáig járó mindenkor törvényes kamat megfizetésére is. A polgári jogi igényrel kapcsolatban megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy az törvényszék tévesen állapította meg, hogy annak alapja a Ptk. 6:519. §-a, tekintettel arra, hogy a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény 2014. március 15. napjától hatályos, míg a cselekmény elkövetésére 2014. március 12. napján került sor, így a vádlott által fizetendő kártérítés alapja a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény 339. §-a, míg a kamatfizetésre vonatkozó rendelkezés az 1959. évi IV. törvény 301. § (1) és (2) bekezdésén alapul.

Ezzel összefüggésben helyesen kötelezte az elsőfokú bíróság a vádlottat a le nem rótt eljárási illeték megfizetésére azzal, hogy annak összegét tévesen állapította meg, hiszen az Itv. 53. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Itv. 42. § (1) bekezdés a) pontja szerint az eljárási illeték a követelt összeg 6%-a, de minimum 15.000.-Ft, amely rendelkezés 2011. november 30. napjától hatályos, így a polgári jogi igény előterjesztésekor már ez volt az irányadó. Ezért a másodfokú bíróság a vádlott által fizetendő eljárási illeték összegét 15.000.-Ft-ban állapította meg.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy a törvényszék több bűnjelre vonatkozóan is tévesen rendelkezett, részben ahogy azt az ügyész is észrevételezte, két különböző rendelkezést is hozott a 10. tételszám alatt kezelt kés vonatkozásában. Tekintettel arra, hogy ez a kés a bűncselekmény elkövetésének eszköze volt, ezért ennek az elkobzása volt helyes, míg a lefoglalás megszüntetése mellett a vádlott részére történő kiadása téves rendelkezés, s ezért azokat az ítélet tábla mellőzte.

Ezen túlmenően a törvényszék tévesen rendelkezett a 19. és 20. tételszám alatt kezelt cigaretták elkobzásáról, hiszen ezek nem minősülnek a bűncselekmény elkövetési eszközeinek, így ezen

rendelkezést a másodfokú bíróság mellőzte, és a Be. 155. § (1) és (8) bekezdése alapján elrendelte a lefoglalásuk megszüntetése mellett a megsemmisítésüket.

Észlelte az ítélőtábla, hogy téves elvet alkalmazott a bűnügyi költség viselése tekintetében a törvényszék, amikor akként rendelkezett, hogy az általa kirendelt orvosszakértői vélemény beszerzésével összefüggésben szükséges költségként felmerült 27.496.-Ft-ot az állam viselje, ezért az ezzel kapcsolatos rendelkezését a másodfokú bíróság mellőzte, és a vádlott által fizetendő bűnügyi költség összegét a rendelkező részben írtak szerint felemelte.

Észlelte továbbá a másodfokú bíróság, hogy a törvényszék bár a vádlottal szemben halmazati büntetést szabott ki, mégis elmulasztotta a Btk. 81. § (1), (2) és (3) bekezdésére történő hivatkozást, a közügyek gyakorlásával összefüggésben a Btk. 62. § (1) bekezdésére történő hivatkozást, illetve a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása körében elmulasztotta a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdésére történő hivatkozást, s ezért azokat pótolta.

Egyebekben az elsőfokú bíróságnak a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításával, a feltételes szabadsággal, illetve az egyéb bűnjелеket illetően hozott rendelkezései törvényesek voltak.

A kifejtettekből következik, hogy a másodfokú bíróság a hatályon kívül helyezés érdekében bejelentett fellebbezést alaptalannak, míg az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezéseket alaposnak ítélte, és az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. §-a alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy tekintettel arra, hogy a törvényszék 2015. június 11. napján a tárgyalást előlről kezdte, ezért az ítéletet az ezen a napon megtartott nyilvános tárgyalás alapján tekintette meghozottnak.

Az ítélőtábla a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján rendelkezett a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől előzetes fogvatartásban töltött időnek a szabadságvesztésbe történő beszámításáról.

Tekintettel arra, hogy az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezés alapos volt, ezért a másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költséggel kapcsolatban úgy rendelkezett, hogy azt a Be. 381. § (1) és (2) bekezdése alapján - figyelemmel a Be. 339: § (1) bekezdésére is - az állam viseli.

Az ítélet elleni fellebbezési jog kizárása a Be. 386. §-án alapul.

Szeged, 2016. február 25. napján

Dr. Mezölaki Erik s.k.
a tanács elnöke

Dr. Nagy Erzsébet s.k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Halász Edina s.k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítélőtábla Bf.II.510/2015/12. számú ítélete és a Gyulai Törvényszék 13.B.448/2014/46. számú ítélete a jelen ítéletben foglalt változtatásokkal a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2016. február 25. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke